

распѣвѣтъ за хулитъ си; доста е само дѣто тѣ отричатъ сществованіето на Зевса и на Венера. Който невѣрва въ тѣзи двѣ божества, той е безбожникъ и слѣдователно азъ считамъ все едно нѣщо Назоренинъ и безбожникъ. Ако ли ми прилегне да олувижъ нѣкого видѣ щете какво ще направѣж.

Щомъ са свърши втората часть на вечерята, сътранезницѣтъ са простряхъ възникъ на одроветъ си. Настанж почивка и въ туй разстояніе слушахъ сладостны пѣсни и пріятныя звукъ на аркадскѣтъ свирки. Главкъ, ако и толкози чувствителенъ, немаше расположеіне да наруши мълченъето, но Клодій наченж да са безпокои за загубата на времето.

— На здравица ти, Главке, рече той, като испразнише съ начинъ на истъщентъ піеница толкози чашы колкото буквы имаше въ името Главкъ. Искашъ ли да поправишъ вчерашното си лоше щастіе на играта! Ето зароветъ.

— Както обичашъ, отговори Главкъ.

— Зарове, а пакъ азъ едилъ! Законътъ ги запретьва, извика чинвическы Панса.

— Но ный нема да играймы предъ тебе, почтениѣишій Панса; рече Клодій като подрывкаше съ зароветъ, защото присжтствіето ти забранява сѣко злоупотребеніе и законътъ не са докача отъ самото дѣло, но отъ естеството на дѣлото.

— Какво остроуміе, извика сѣиката.

— Добро, азъ ще са обърнж да гледамъ възъ друга страна, повтори едилтъ.

— Не е време сега, любезный Панса, нека свършимъ вечерята Клодіе.

Клодій склони противъ волята сѣи, и скры неудоволствіето си чрезъ една прозаявка.

— *Отвори си устата за да погълне златото*, стихъ отъ една Плавтова комедія, припушиж Лепидъ на ухото на Салустія.

— *Ее! Азъ познавамъ тѣзи лепки които залепватъ на сичко което доблизжтъ*, отговори Салустій съ другій стихъ отъ сщщата комедія.

Предложихъ са вече послѣднытъ ѣтъя съставены отъ разны сладка и вкусны плодове и виночерпыцѣтъ подадохъ на сътрапезницѣтъ вино въ голѣмы кристалны ссждове които имахъ на устата си бѣлѣжка за вида и за възрастъ на виното.

— Окусай, Панса, туй лезвійското; то е превъсходно.

— Не е твърдѣ старо, рече Главкъ, но уздрѣло е какъто и ный

Злато

*Злато
н.*